

[Poul Hartling.]

hensyn til de udearbejdende hustruer har regeringen i øvrigt ikke nogen særlig god samvittighed. Det forslag, som den havde lovet at komme med, har den ikke fremmet, og kildeskatsforslaget, som for øvrigt ikke har fået nogen anbefaling fra kvindernes organisationer, er end ikke kommet til første behandling. Nu har man ledet arbejdet her i tinget så længe, men man er stadig ikke kommet til noget resultat på dette område. Jeg tror nu alligevel for sommerens politiske arbejdes skyld, at det først og fremmest vil være vigtigt at få at vide, om kildeskatsforslaget er kædet nøje sammen med de afgiftsforslag, der i øvrigt kan komme på tale. Jeg tror, det vil være af værdi. Næstformanden for socialdemokratiet har jo måttet høre et og andet også under denne debat. Jeg synes, at formanden for socialdemokratiet nu må træde til; nu må han sige, om han er enig med næstformanden.

Det andet spørgsmål drejer sig om den udtalelse, der er kommet fra DsU i hovedstaden. Jeg hørte godt, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen bagatelliserede den og sagde, at det var bare sådan lidt teoretisk politik. Det kan godt være, det er det, men hvis det er det, så lad os høre det. Jeg tror nu alligevel, det vil interessere os i tinget og også mange ud over landet, om den højtærede statsminister vil sige sin mening i klare ord om det, som DsU i hovedstaden har vedtaget med alle stemmer mod 2.

Til den højtærede udenrigsminister skal jeg ikke sige meget. Når ministeren siger, at det haster med situationen i Europa, med markedspolitikken, for i løbet af halvandet år er spaltningen tydelig, og derfor haster det med initiativer, så kan vi da umuligt være uenige med ham, for det er jo det, vi har sagt gennem mange år. Når han så derefter på god udenrigsministeriel måde siger, at det er to formål, det gælder: for det første, at kløften ikke uddybes yderligere, for det andet, at man reducerer den eksisterende kløft, ja, så er det jo, når man tænker over det, en måde at sige ikke ret meget på. Ministeren vil gerne forbedre klimaet inden for de seks og de syv. Hvem vil ikke det? Ministeren sagde, at vi skulle lægge vægt på, at EFTA ikke

skal være en kamporganisation, men et forhandlingsdueligt organ. Det var akkurat det, jeg pegede på i går. Bagved lå vel beständig noget af det, som også blev sagt af socialdemokratiet, at denne regering er de gode viljers mænd. Hvem skulle dog miskende dem for det? Spørgsmålet er dog, om det er nok. Spørgsmålet er, om der her virkelig er et initiativ, og om regeringen tilstrækkelig alvorligt ser den faretruende situation i øjnene. Det er også en faretruende situation for industrien, det er en faretruende situation for hele det danske erhvervsliv. For den dag, da de to grupper er nået til det nulpunkt, som den højtærede minister talte om, da kommer Danmark akkurat til at sidde lige i saksen imellem de to områder.

Den højtærede finansminister sagde, at jeg havde været oppe i den høje luft med de vide perspektiver, når jeg talte om fordelingspolitikken, og så kom det sædvanlige svar, det svar, som man så ofte får fra regeringens side, nemlig: er I selv bedre? eller: det kan du selv være. Det er, som om den højtærede finansminister slet ikke kan komme ud af de tankebaner. Han sagde: er venstre da højt hævet over at beskæftige sig med noget så lavt som fordelingspolitik? Hvad er det andet end fordelingspolitik? — og så nævnte han nogle eksempler. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg sagde i går, at alle partier herinde kunne man rette den bebrejdelse imod, at de var inde i fordelingspolitiske tankegange.

Jeg sagde, at man også ofte var nødt til at følge noget af dette, fordi der er noget, der hedder retfærdighed; nogle gange må man stemme for, at en gruppe bliver stillet anderledes end før, fordi det i hele samfundets interesse er nødvendigt, eller fordi det er retfærdigt over for den gruppe, der er kommet bagefter. Hvorfor skulle man dog benægte det? Jeg brugte også det meste af et helt afsnit i min tale til at sige det, men det sprang finansministeren over og lod, som om jeg ikke havde sagt det. Finansministeren forgrovede mit standpunkt til, at man slet ikke skulle have nogen fordelingspolitik, og hævdede, at det kunne jeg ikke have nogen ret til at sige. Jeg har ikke sagt det så groft.

Endnu grovere var det i grunden, at finansministeren derefter sagde, at det, jeg